

kampen. Det var ved Aftenstid, og Vinduet var tildækket. Den gamle Husholderske holdt hans Haand. Et Lys brændte ved Sengens Hovedgærde. Paa Væggen tikkede Faderens store Sølvur.

»Det er snart forbi,« hviskede han pludselig med næsten klar Stemme og som i barnlig Angst. To Minutter efter sank hans Hoved til Siden. Konen hørte kun et lille Suk, og han var død.

Til Begravelsen mødte et efter Forholdene jævnt stort Følge. I det skønneste Oktobervejr med blaa Himmel og næsten stille Luft blev han sænket i den sandede Jord, medens Hovederne blottedes. Der blev sunget et enkelt Salmever, men nogen Tale blev der ikke holdt, og Kirkeklokken hang stum i sin tjærede Galge. Saadan havde den Afdøde selv bestemt det. Til den Fanfare, han havde forlangt at faa blæst over sin Grav, havde Præsten til Gengæld nægtet Tilladelse.

To af hans Søskende havde indfundet sig til Begravelsen. Det var Departementschef Eberhard Sidenius og Provsten Thomas Sidenius, begge uden Uniform. Efter Jordfæstelsen blev hans Testamente aabnet, og til de to Brødres overbærende Beklagelse havde han taget den Bestemmelse, at hans Efterladenskaber skulde tilfalde »Jakobe Salomons konfessionsløse Skolehjem« i København. Det var en Virksomhed, ingen af dem fandt fortjenstfuld. Det viste sig,